

РЕШЕНИЕ

№ 4103

гр. София, 22.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 14.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3603** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.27, ал.1 от Закона за общинската собственост (ЗОбС).

Образувано е по жалба на адв. Р. Д., като пълномощник на Й. Ц. Т., В. В. Ц. и А. В. Ц., всички от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №СОА21-РД40-16/12.02.2021г. на кмета на Столична община. С процесния административен акт, на основание чл.25, ал.2 във вр. с чл.21, ал.1 и чл.25, ал.1 от Закона за общинската собственост (ЗОбС) се отчуждава поземлен имот (ПИ) с проектен идентификатор 68134.1007.2680 (застроен) с площ 1222 кв.м. и сграда с проектен идентификатор 68134.1007.2680.1 с площ 33 кв.м., сграда с проектен идентификатор 68134.1007.2680.2 с площ 86 кв.м., сграда с проектен идентификатор 68134.1007.2680.3 с площ 22 кв.м., представляващи реална част от ПИ с идентификатор 68134.1007.399 по кадастралната карта и кадастралните регистри (КККР), одобрени със Заповед №РД-18-108/13.12.2016г. на изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър (АГКК), във връзка с реализацията на обект: „Изграждане на [улица]в участъка от [улица]до [улица]–поетапно“, съгласно действащ улично-регулационен план (П.) на местността „К. вада“ и местността „Ю. парк – IV част“, одобрен с Решение №45 по Протокол №24/30.03.2001г. и Решение №147 по Протокол №40/18.07.2002г. за поправка на явна фактическа грешка на Столичния общински съвет (СОС) и м. „Ю. парк“, одобрен със Заповед №209/30.06.1970г. на председателя на Изпълнителния комитет на Софийски градски народен съвет, предлагащ изграждане на обект – публична общинска

собственост.

Жалбоподателите претендират за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Смятат за несправедлив определения размер на парично обезщетение за отчуждаваната реална част от съсобствения им имот с идентификатор 68134.1007.399 от Кадастралната карта и кадастралния регистър (КККР). Поддържат, че незаконосъобразно с административния акт е отречено правото им на парично обезщетение за построените в имота и отчуждавани сгради с проектни идентификатори 68134.1007.2680.1, 68134.1007.2680.2 и 68134.1007.2680.3 и не им е присъдено обезщетение за изпълнените в имота подобрения, включващи асфалтова площадка, кладенец, асма и плодни дървета. Твърдят, че жилищната сграда в имота е била построена до 1949г. от общия им наследодател Ц. Д. и пристроена през 1968г. въз основа на Разрешение №4712/20.05.1968г., издадено от Благоевския районен народен съвет. Сочат, че от 1950г. до днес поземленият имот (ПИ) се ползва от собствениците необезпокоявано и без претенции в обема и площта, отразени в Скицата на Службата по геодезия, картография и кадастър (СГКК) – С. – 1336 кв.м. Изтъкват, че сградите в имота са търпими строежи по смисъла на §16, ал.1 от Преходните разпоредби на Закона за устройство на територията (ПР ЗУТ) и съответно подлежат на обезщетяване, съгласно ал.4 на цитираната норма. Претендират, че е необоснован изводът на административния орган, че 472 кв.м. от отчуждаваните 1222 кв.м., са с неустановен собственик, и неправилно са определени квотите на съсобственост между тях. Лично и чрез процесуалния си представител адв. Д. молят съда да измени оспорваната Заповед, като определи нов размер на равностойно парично обезщетение в съответствие с втория вариант на приетата съдебно-техническа и оценителна експертиза (СТОЕ). Претендират за разноски, съгласно представения списък. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излагат и в представени по делото писмени бележки по същество на спора. Ответникът – КМЕТ на Столична община (СО), оспорва жалбата. В писмено становище с вх. №12709/12.04.2021г. и чрез процесуалния си представител юрк. Ю. поддържа, че Заповед №СОА21-РД40-16/12.02.2021г. е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Твърди, че актът с който жалбоподателите се легитимират като собственици на оставащите 472 кв.м. от отчуждавания имот, е съставен след издаване на оспорваната Заповед. Не претендира за разноски. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателите адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част. Доводи за неоснователност на жалбата излага в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателите Й. Т., В. и А. Ц. са наследници по закон на Ц. Т. Д., съгласно прието по делото Удостоверение за наследници №370/12.03.2021г. на район „Т.“, СО (л.40). С Нотариални актове (НА) №195/16.12.1972г., том XXXII, дело №5925/1972г. и №196/16.12.1972г., том XXXII, дело №5926/1972г. общият наследодател Ц. Д. е дарил на двамата си синове Й. и В. Т. следните недвижими имоти: по j ид. част от масивна едноетажна къща, заедно с по j ид. част от общите части на сградата и по j ид. част от дворното място, неурегулирано, намиращо се в землището на Д. – С. на ул. „297^{ма}“

№2, бивша местност „Ф. кладенец“, а сега местността „Х.“, цялото с площ 750 кв.м. (л. 33-36). По силата на съдебна делба по гр. дело №1735/1977г. общият наследодател е придобил в изключителен дял следния недвижим имот: дворно място от 750 кв.м., неурегулирано, намиращо се в [населено място], ул. „497^{мак}“ №22, м. „Ф. кладенец“, сега „Х.“, заедно с едноетажна жилищна сграда (л. 37, 38).

С НА за признаване право на собственост на недвижим имот на основание давност и давност и наследство, вписан в книгите по вписвания с вх. рег. №37822/07.06.2021г. като Акт №187, том ХСVII, дело №29192 (л.461, 462) Й. Т. се легитимира като собственик на S, а В. и А. Ц. се легитимират като собственици всеки на j ид. части от ПИ с идентификатор 68134.1007.399 от КККР, одобрени със Заповед №РД-18-108/13.12.2016г. на изпълнителния директор на АГКК, последно изменение на КККР за ПИ от 18.06.2020г., целият с площ 1336 кв.м., трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – ниско застрояване до 10 м., с № по предходен план 124, заедно с изградената в имота еднофамилна жилищна сграда с идентификатор 68134.1007.399.2 със застроена площ 86 кв.м.

С писмо изх. №СОА20-ТД26-8889/18.09.2020г. кметът на СО е възложила на [фирма], в качеството му на независим лицензиран оценител, да определи размер на равностойно парично обезщетение за изчерпателно посочени поземлени имоти, включително процесния с проектен идентификатор 68134.1007.2680, незастроен (т.38), попадащи в обхвата на обект: „Изграждане на [улица]в участъка от [улица]до [улица]– поетапно“. От приетата по делото Експертна оценка (л. 88-95) се установява, че размерът на равностойно парично обезщетение за отчуждавания ПИ с проектен идентификатор 68134.1007.2680 е определен по реда на чл.22, ал.5 ЗОБС – въз основа на две сделки, които според експерта изпълняват условията на пазарни аналози. В експертната оценка е прието, че имотът е застроен, но сградите с проектни идентификатори 68134.1007.2680.1, 68134.1007.2680.2 и 68134.1007.2680.3 са незаконни строежи и не следва да бъдат оценявани. Размерът на равностойно парично обезщетение за отчуждавания имот е определен на 187.86 (сто осемдесет и седем и 0.86) лева за 1 кв.м. или ОБЩО 229 564.92 (двеста двадесет и девет хиляди петстотин шестдесет и четири и 0.92) лева за отчуждаваната част с площ 1222 кв.м.

Въз основа на така определения размер на парично обезщетение и влезлия в сила ПУП и на основание чл.25, ал.2 ЗОБС кметът на СО издава оспорената Заповед №СОА21-РД40-16/12.02.2021г. с предвиденото в закона съдържание.

За изясняване на делото от фактическа страна е приета СТОЕ. Заключениеето на вещото лице инж. С. К. не е оспорено от страните и въз основа на него съдът приема за установени следните релевантни за спора факти: 1) Към 1939г. имотът на който жалбоподателите се легитимират като собственици е бил част от два земеделски имота, нанесени в кадастралния план на м. „Напоително поле“ с пл. №, № 98 и 100.; 2) В следващия кадастрален план, изработен преди 1956г. имотът отново не е бил нанесен като един, а е включвал имот пл. №234 и източната част на имот пл. №242.; 3) Първият регулационен план за процесната територия е одобрен със Заповед №209/30.06.1970г. В кадастралната основа на този план е бил нанесен имот пл. №243, който е бил застроен с две жилищни сгради и два гаража. Според предвижданията на регулационния план от 1970г. имотът на жалбоподателите попада в обхвата на предвидения плавателен канал и улица.; 4) Преди одобряване на КККР действаш е бил кадастралният план на м. „К. вада“, изработен след 1970г. В този план процесният имот е нанесен с пл. №124 и в него са попълнени полумасивна стопанска сграда и

масивна жилищна сграда с местоположение, което е идентично с това на сградата с идентификатор 68134.1007.399.2.; 5) С Решение №45 по Протокол №24/30.03.2001г. на СОС и Решение №147 по Протокол №40/18.07.2002г. за поправка на явна фактическа грешка, е одобрен регуляционен, застроителен и кадастрален план на м. „К. вада“ и м. „Ю. парк – IV част“. Според този план отчуждаваната част от имота на жалбоподателите с площ 1222 кв.м. попада в отреждане за [улица]; 6) В КК имотът на жалбоподателите е нанесен с идентификатор 68134.1007.399 с площ 1336 кв.м. В имота са нанесени и три сгради с идентификатори 68134.1007.399.1, 68134.1007.399.2 и 68134.1007.399.3, съответно с площ 33 кв.м., 86 кв.м. и 22 кв.м.; 7) Според предвижданията на Общия устройствен план на [населено място] (ОУП) преимуществено имотът на жалбоподателите попада в устройствена зона Терени за транспортна инфраструктура (Тти), а около 66 кв.м. се намират в устройствена зона Смф – смесена многофункционална.; 8) Към настоящия момент имотът се ползва за жилищни нужди.; 9) Преобладаващата част от имота на жалбоподателите, с площ 1222 кв.м., се засяга от отчуждителното мероприятие. Оставащите части от имота с проектни идентификатори 68134.1007.399 и 68134.1007.2681, съответно в северния и в югоизточния край с площи 66 и 48 кв.м. не отговарят на изискванията за самостоятелен урегулиран поземлен имот (УПИ).; 10) Според районирането на С. по Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) и Решение №2 по Протокол №44/08.06.1998г. на СОС отчуждаваният имот се намира в трета ценова зона.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.27, ал.1 ЗОБС.

Подадена е от активно легитимирано лице – адресат на акта, в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.27, ал.1 ЗОБС.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателите доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Заповед №СОА21-РД40-16/12.02.2021г. е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.25, ал.2 ЗОБС.

Настоящия решаващ състав, приема, че оспорваният акт е издаден в нарушение на приложимите материалноправни норми и на основни принципи в административния процес, установени в чл.6, чл.7 и чл.9 АПК – принципите на съразмерност, истинност и служебно начало.

Съгласно изричната норма на чл.21, ал.3 ЗОБС части от имоти могат да се отчуждават само когато остатъкът от имота отговаря на изискванията, определени в закон, съобразно неговия вид, местонахождение и предназначение. В случая е безспорно установено с приетата СТОЕ, че частите (остатъци) от имот с идентификатор 68134.1007.399, съответно с площи 66 кв.м. и 48 кв.м., които не се отчуждават, не могат да бъдат обособени в самостоятелни имоти, които да се ползват от собствениците им съобразно техния вид, местонахождение и предназначение. Следователно и предвид разпоредбите на чл.21, ал.1 във вр. с ал.3 ЗОБС на отчуждаване подлежи целият имот с площ по КККР 1336 кв.м.

Неотносим към съответствието на административния акт с императивната норма на

чл.21, ал.3 ЗОБС и респективно към неговата законосъобразност, е въпросът относно доказването в административното производство на принадлежността на правото на собственост върху 472/1222 ид. части от имот с проектен идентификатор 68134.1007.2680, част от ПИ 68134.1007.399.

На следващо място съдът приема, че административният орган е допуснал нарушение и при прилагането на чл.22, ал.14 ЗОБС. Съгласно тази норма не се дължи обезщетение за незаконни строежи в поземления имот – предмет на отчуждаването. Отговор на въпроса кои строежи са незаконни, е даден в разпоредбата на чл.225, ал.2 ЗУТ, съгласно която незаконни са строежите, извършени без одобрени строителни книжа и без издадено разрешение за строеж (РС). Безспорно в случая е обстоятелството, че за построената в отчуждавания имот жилищна сграда с идентификатор 68134.1007.399.2 и за другите две постройки в имота с идентификатори 68134.1007.399.1 и 68134.1007.399.3, няма одобрени инвестиционни проекти и за тях няма издадени РС, освен за пристройката към жилищната сграда за която е представено Разрешение №4712/20.05.1968г. (л.39). Безспорен между страните е и фактът, че строежите са били завършени в периода 1948-1950г. – жилищната сграда и до 1960г. допълващото застрояване. Този факт съдът приема за установен и с неоспорената СТОЕ. Според заключението на вещото лице жилищната сграда и допълващото застрояване в процесния имот – предмет на отчуждаването, са били нанесени в кадастралната основа на регулационния план, одобрен през 1970г.

В нормата на §16, ал.1 ПР ЗУТ е предвидено, че строежи, изградени до 7 април 1987г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване. В ал.4 на §16 ПР ЗУТ императивно е установено, че при отчуждаването на търпими строежи и на узаконени строежи по ал.2 и ал.3 на §16, те се оценяват и за тях се дължи обезщетение на собствениците по общия ред.

В случая, макар да е разполагал с данни относно времето на извършване на строежите, не се установява по делото административният орган да е извършил преценка за тяхната търпимост. Следва изрично да се отбележи, че въпросът за търпимостта е преюдициален при възлагане и извършване на оценката и не е от компетентността на оценителя. Компетентен да вземе решение относно търпимост на строежите, включително в хипотезата на §16, ал.4 ПР ЗУТ, е органът овластен да одобрява съответните инвестиционни проекти. Този орган по смисъла на чл.141, ал.1 и чл.145, ал.1 във вр. с чл.148, ал.2 ЗУТ е главният архитект на общината, респективно на района. По делото е представен документ (именуван Становище, л.112), в който е посочено, че в имот с идентификатор 68134.1007.399 има сграда за която няма одобрени строителни книжа, същата не е потвърдена с настоящия подробен устройствен план (ПУП) и не е била предвидена с предходен ПУП, поради което и не може да се приеме за търпим строеж. Горното становище (без дата) не съдържа мотиви относно релевантните за търпимостта обстоятелства: имало ли е по времето на извършване на строежите действащ ПУП за имота и какво е предвиждането на този план, какви са били строителните правила и нормативи действащи към релевантния момент и допустими ли са били строежите по съответните правила и нормативи.

В съответствие с принципите на истинност и на служебно начало административният орган е бил длъжен да изясни всички относими факти и обстоятелства и въз основа на тях да обоснове извод за наличие или респективно за липса на търпимост на

изпълнените в имота строежи. Преценката за търпимост не е предмет на настоящото съдебно производство където съдът проверява законосъобразността на изводите на административния орган, каквито в случая липсват.

На следващо място съдът приема, че при определяне на оценката на ПИ с проектен идентификатор 68134.1007.2680 административният орган е допуснал нарушение на приложимите разпоредби на чл.22 ЗОБС и §1 ДР ЗОБС.

Съгласно ал.5 на чл.22 ЗОБС размерът на равностойно парично обезщетение за имотите, предвидени за отчуждаване, се определя съобразно конкретното им предназначение, което са имали преди влизането в сила, съответно преди одобряването на подробния устройствен план по чл.21, ал.1 и въз основа на пазарните цени на имоти със сходни характеристики, намиращи се в близост до отчуждавания имот. Според определението, дадено в ал.7 на чл.22 ЗОБС конкретното предназначение на поземлени имоти, урегулирани за изграждане на обекти - публична държавна или публична общинска собственост, с предходен подробен устройствен план, действал преди влизането в сила, съответно преди одобряването на подробния устройствен план по чл.21, ал.1, които не са отчуждени съобразно предвижданията на предходния план, е предназначението им, определено с подробния устройствен план, действал преди влизането в сила на плана, предвиждащ изграждането на обекти - публична държавна или публична общинска собственост. Размерът на равностойно парично обезщетение за ПИ, включени в обхвата на урбанизирана територия съобразно действащия ОУП, които не са урегулирани за застрояване с предходен ПУП, *се определя като имоти без предвидено застрояване и се съобразява с установения траен начин на фактическото им ползване* (чл.22, ал.8 ЗОБС).

Именно в хипотезата на ал.8 на чл.22 сме изправени в настоящия случай, доколкото с предходния ПУП от 1970г. имот с проектен идентификатор 68134.1007.2680 е попадал в обхвата на територия, отредена за изграждане на обекти публична общинска собственост – плавателен канал и улица. Установено е с неоспорената СТОЕ, че имотът на жалбоподателите с идентификатор 68134.1007.399 не е бил обект на предходна регулация и съответно няма конкретно предназначение, определено с ПУП, съгласно чл.8 ЗУТ. Според приложимата норма на чл.9 ЗУТ в територии без устройствени планове предназначението на поземлените имоти до влизането в сила на плановете се определя от фактическото им използване, освен ако използването противоречи на закон.

От заключението на СТОЕ съдът приема за установено, че към момента на огледа имотът е имал жилищно предназначение. Въз основа на извършени изчисления вещото лице е установило, че действителната плътност на застрояване в процесния имот е 11%, като в съседните имоти плътността на застрояване е сходна. Съдът кредитира заключението на експертизата, че действителното ползване на имота може да бъде приравнено на устройствени зони Жм1 и Жм2 – жилищни зони с малкоетажно застрояване в природна среда или с допълнителни специфични изисквания (т.5 и т.6 от Приложениято към чл.3, ал.2 от Закона за устройството и застрояването на Столична община, ЗУЗСО).

Следователно и на основание чл.22, ал.8 ЗОБС като пазарни аналози следва

да бъдат вземани предвид възмездни сделки с имоти със сходни характеристики по смисъла на определението, дадено в §1, т.2 ДР ЗОБС, които са в урбанизирана територия, но не са урегулирани за застрояване с ПУП – т.е. са извън регулация, чиито начин на фактическо ползване е за жилищни нужди или които според предвижданията на ОУП попадат в територия с отреждане за жилищни зони с малкоетажно застрояване в природна среда (т.5 от Приложението), съответно за малкоетажно застрояване с допълнителни специфични изисквания или с ограничителни параметри (т.6 и т.7 от Приложението).

В случая експертната оценка въз основа на която е определен размерът на равностойно парично обезщетение за отчуждавания имот, е приела като пазарни аналози сделки с имоти, които се отклоняват от регламента на чл.22, ал.8 ЗОБС във вр. с §1, т.2 от Допълнителните разпоредби, тъй като сравнителните имоти попадат в територии с различно отреждане по ОУП: първият в устройствена зона Тти (терени за транспортна инфраструктура – без параметри на застрояване), а вторият в устройствена зона Жс (жилищна зона с преобладаващо средноетажно застрояване), чиито устройствени параметри надвишават с повече от 10% тези на зони Жм1, Жм2 и Жм3 и съответно не отговаря на изискването за равностойно имот (§1, т.7 ДР ЗОБС). Вещото лице е установило, че в отчуждавания имот са извършени подобрения, за които не се изисква одобряване на строителни книжа и които подлежат на обезщетяване съгласно изричната норма на чл.22, ал.13 ЗОБС, като в оспорвания административен акт отново липсва оценка и не е определен размер на обезщетението за тях.

По изложените доводи съдът приема, че Заповед №СОА21-РД40-16/12.02.2021г. е незаконосъобразен административен акт и като такъв следва да бъде отменена, а преписката изпратена на административния орган за ново произнасяне, включително в частта за отчуждаване на имот с идентификатор 68134.1007.399, съобразно чл.21, ал.3 ЗОБС и определяне размера на равностойно парично обезщетение в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото съдебно Решение и като вземе предвид доказателствата за принадлежността на правото на собственост върху имота и квотното разпределението между съсобствениците.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателите следва да бъдат възстановени сторените разноси по водене на делото в размер на 450 (четиристотин и петдесет) лева – за държавна такса, и за СТОЕ. Съдът намира, че по делото е останал недоказан размерът на заплатеното от жалбоподателите адвокатско възнаграждение, поради което и разноските в тази част не следва да бъдат възлагани на ответника. Според задължителните указания в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната *го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител*, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез

вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл.6, ал.1 ЗСч първичният счетоводен документ, адресиран до възшен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал.5 на чл.6 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индигирани копия (какъвто е настоящият случай) и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл.6, ал.1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и *има своето значение само за тях* като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено плащане.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл.27, ал.6 ЗОБС, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №СОА21-РД40-16/12.02.2021г. на кмета на Столична община.

ИЗПРАЩА административната преписка на КМЕТА на Столична община за ново произнасяне в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото съдебно Решение и в съответствие с доказателствата за принадлежността на правото на собственост върху отчуждавания имот.

ОСЪЖДА Столична община, представлявана от кмета, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Й. Ц. Т., ЕГН [ЕГН], В. В. Ц., ЕГН [ЕГН] и А. В. Ц., ЕГН [ЕГН], ОБЩО сумата 450 (четиристотин и петдесет) лева - разноски по адм. дело №3603/2021г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ

Боряна Петкова